

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (ensamdomare)
den 25 maj 2004

Mål T-69/03

W
mot
Europaparlamentet

”Tjänstemän – Flyttningsbidrag – Begreppet bosättning – Bevis”

Fullständig text på franska.....II - 687

Saken: Talan om ogiltigförklaring av Europaparlamentets beslut av den 3 juni 2002 att inte bevilja sökanden flyttningsbidrag.

Beslut: Talan ogillas. Vardera parten skall bära sin rättegångskostnad.

Sammanfattning

*1. Tjänstemän – Talan – Föremål för talan – Föreläggande för administrationen – Avvisning
(Tjänsteföreskrifterna, artikel 91)*

*2. Tjänstemän – Talan – Bedömning av en omtvistad rättsakts lagenlighet på grundval av de faktiska och rättsliga omständigheter som förelåg vid tidpunkten för dess antagande
(Tjänsteföreskrifterna, artikel 91)*

*3. Tjänstemän – Ersättning för utlägg – Flyttningsbidrag – Villkor för beviljande – Faktiskt byte av stadigvarande bostadsort – Begreppet stadigvarande bostadsort – Tjänstemannens bevisbörda för att flyttning faktiskt har skett – Treårsfrist gäller för bytet men inte för att styrka detta
(Tjänsteföreskrifterna, bilaga VII, artikel 6)*

1. Förstainstansrätten får inte rikta förelägganden till gemenskapsinstitutionerna eller träda i deras ställe. En tidigare tjänstemans yrkande om att en institution skall föreläggas att bevilja honom ett flyttningsbidrag skall därför avvisas.

(se punkterna 20 och 22)

Hänvisning till domstolen den 8 juli 1999 i mål C-5/93 P, DSM mot kommissionen, REG 1999, s. I-4695, punkt 36; förstainstansrätten den 24 februari 2000 i mål T-145/98, ADT Projekt mot kommissionen, REG 2000, s. II-387, punkt 83

2. När en enskild rättsakts lagenlighet ifrågasatts vid gemenskapsdomstolen skall denna bedömas med hänsyn till de faktiska och rättsliga omständigheter som förelåg vid den tidpunkt då rättsakten antogs. Om förstainstansrätten prövade lagenligheten mot bakgrund av faktiska omständigheter som inte förelåg vid denna tidpunkt, skulle rätten nämligen sätta sig i den institutions ställe som har antagit rättsakten i fråga. Det ankommer emellertid inte på förstainstansrätten att sätta sig i institutionernas ställe.

(se punkt 28)

Hänvisning till domstolen den 17 maj 2001 i mål C-449/98 P, IECC mot kommissionen, REG 2001, s. I-3875, punkt 87; förstainstansrätten den 11 juli 1991 i mål T-19/90, Von Hoessle mot revisionsrätten, REG 1991, s. II-615, punkt 30

3. För att en tjänsteman skall erhålla flyttningsbidrag krävs visserligen enligt artikel 6 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna endast att hans bostad flyttas till en ort som ligger minst 70 km från den ort där tjänstemannen var anställd, men den flyttning av bostadsort som avses i denna bestämmelse skall innebära en faktisk flyttning av tjänstemannens stadigvarande bostadsort till en ny ort som anges som flyttningsorten.

Begreppet stadigvarande bostad skall tolkas på så sätt att det är det ställe där den berörde, med vilja att ge det en fast karaktär, har ett permanent eller fast centrum för sina intressen. Utan att vikt läggs endast vid hur länge en person vistats i det ena eller det andra landet förutsätter begreppet bostad emellertid dessutom att personen, förutom att rent fysiskt befinna sig på ett visst ställe, även har för avsikt att detta förhållande skall vara varaktigt genom att det är det ställe där personen bygger upp sitt dagliga liv och utvecklar normala sociala kontakter. Hyra av en lägenhet är därför inte ett tillräckligt bevis för att det skett ett byte av stadigvarande bostad.

Det ankommer på tjänstemannen att med alla tillåtna bevismedel styrka att han faktiskt bytt stadigvarande bostadsort inom tre år efter det att han lämnade sin tjänst. Bevisning om att flyttning faktiskt ägt rum får däremot förebringas efter tidsfristens utgång. Dessa är dock relevanta endast om de visar att tjänstemannen faktiskt bytt stadigvarande bostadsort inom tre år efter det att han lämnade sin tjänst.

(se punkterna 41–43 och 48)

Hänvisning till förstainstansrätten den 28 september 1993 i de förenade målen T-57/92 och T-75/92, Yorck von Wartenburg mot Europaparlamentet, REG 1993, s. II-925, punkterna 65 och 66; förstainstansrätten den 24 april 2001 i mål T-37/99, Miranda mot kommissionen, REGP 2001, s. I-A-87 och s. II-413, punkterna 30, 31 och 32